

Szám.

JTÓK.

öt. 2-ik
fejtése:

Sánta
és Ella,
Lintner
Sándor,
Cret-
és Zol-

mem 3 2,

mában
beküld-
Loránt,
és Ár-
onia és
ert Fe-
nka és
empe-
rmann
ska és
s bele-
addig,
ertész
inszky
sitvay
berger
Ödön,

Mészá-

mzet

ztak :
tatott

ada-
si.

pület.
alat.

KIS LAP

A KIS BÜNÖS. (Lásd a 94. lapon.)

XXVII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. augusztus 10-én.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

KATA néni egy pár pillanatig gondolkodott, mert nem egészen tudta, hogy fogjon hozzá. Várfalviné biztatólag mondá:

— Csak szóljon... talán egy kis pénzre volna szüksége?

— Oh dehogy, köszönöm jóságát, ilyesmivel a világért sem mernék alkalmatlankodni. Másvalami az... egész kis történet.

— No's, mondja el.

Kata néni tehát elmondta Évike egész történetét, attól fogva, hogy anyja meghalt és a kis leány Kövesnéhez került, egészen addig, hogy most milyen rossz dolga van szegénykének. Várfalviné figyelmesen hallgatta és mikor Kata néni befejezte beszédét, kérdé:

— No's és aztán?

— Hát eddig van, nagyságos asszonyom. Én mindennap látom azt a kedves jó gyermeket és nagyon megsajnáltam. Azért jöttem ide, hogy a nagyságos asszonytól tanácsot kérjek, mit lehetne tenni?

Várfalviné egy-két perczig elgondolkodott, aztán hirtelen kérdé:

— De hát a gyermek atyjáról nem tudnak semmit?

— Épen semmit. Ép ez a baj. Én mindig mondtam, hogy ha eleinte kissé jobban utána járnak, bizonyosan nyomát találják a gyermek apjának; de nem igen törődtek vele, mindig azt mondogatták, hogy az valami rossz ember lehet, mert

elhagyta beteg nejét és kis gyermekét. Pedig én azt hiszem, hogy valami szerencsétlenség vagy valami nagy tévedés, félreértés történt. A kis leány atyja uri ember lehetett, mert én emlékszem, mikor a kicsikét találtuk, igen csinosan, finom ruháskába volt öltözve, látszott, hogy nagyon szerették. El is volt kényeztetve, a miről már rég leszokott, mert most valóságos hamupipóke.

— Sajátságos, szomorú történet. És meglehet, hogy az apa azóta kereste is leánykáját s nem talált reá, busul miatta, elveszettnek hiszi. Most alkalmasint rá sem ismerne, mert a gyermek azóta nagyon megváltozhatott.

— De mennyire! Kivált a ki hajdan csinos uri leánykának látta, most pedig kopott, foltos rongyokban látja, bizony rá nem ismerne. És azelőtt vidám, élénk gyermek volt, most pedig sápadt és szomorú, mert nagyon gyöngéd szivü, érzékeny és keservesen esik neki, hogy durván bánnak vele, fölhánytorgatják neki, hogy elhagyott árva gyermek. Eddig még csak meg volt úgy a hogy, mert kicsike volt, nem kellett rá valami sok; de most már nagyocska kezd lenni, Lujza pedig nem-sokára hazakerül a nevelő-intézetből és akkor nagyon fogja gyötörni a szegény, elhagyott gyermeket, mert elbizottságában azt hiszi, hogy ez köteles mindent elviselni. Évike pedig nem fogja birni elviselni és attól tartok, hogy egyszer csak világgá megy és nyomorultan elvész. Olyan kár volna a kedves, szép és jó gyermekért!

— Szép és jó leányka? kérdé Várfalviné érdeklődve.

— De mennyire! Nekem egész örömem, mikor mellettem van. Olyan kedvesen elcsacsog, oly szelid és szolgálatkész!

— Szeretném látni szegény kicsikét. Tudja, Kata néni, nagyon szeretem a jó gyermekeket. Hozza el egyszer ide azt az Évikét.

— Megpróbálom, ámbar ez kissé nehéz lesz, mert Kövesné nem igen ereszti el a boltjából.

— De én látni akarom, szólt Várfalviné kissé tüzesen. Mondja meg annak a boltosnénak, hogy olyan helyre vezeti a kis leányt, a hol jót akarnak vele.

— Akkor már épen nem eresztené, mert azt hinné, hogy el akarják tőle venni, pedig szüksége van rá, aztán meg hívalkodik is azzal, hogy ő a gyermek jótévője, boszantaná, ha más is beleavatkoznék.

Kata néni ezzel egy kissé fortélyoskodott, mert tudta, hogy így még inkább felkölti Várfalviné kíváncsiságát; és ez csakugyan így szólt:

— Eh, bánom is én, akármit gondol. Szeretném látni ezt a szegény árvát, azért hát, Kata asszony, ejtse módját, hogy ide hozza. Hiszen csak nem tarthatják rab-ságban azt a kedves gyermeket.

— Majd megpróbálom; ha lehet, elhozom.

— De mentül előbb, mindjárt holnap.

— Már azt nem tudom... talán sikerül.

— Megharagszom, ha el nem hozza.

Kata néni ennek láthatólag megörült. Jól ismerte ő régóta Várfalvinét, tudta, hogy a gazdag öreg özvegy asszony

milyen nemes szívű; igazán haragudni talán nem is tudott, csak kissé türelmetlen volt és a mit mondott, annak rögtön meg kellett történni. Meg is történt a házában mindig, ami persze nem volt nagy dolog, mert nagyon visszavonultan, csöndben élt az öreg Dorka szakácsnéval, ki asszonyának már gondolatát is el tudta találni.

Mikor Kata néni haza felé ment, elégedetten mosolygott.

— Ez jobban sikerült, mint reméltem. Tudtam én, hogy nem hiába beszélek ennek az áldott jó nagyságos asszonynak. Most már kíváncsi Évikére, — majd meglátjuk, mi lesz, ha ismerni fogja. Az bizonyos, hogy megszereti... hiszen még kis macskáját is dédelgeti. Annál pedig csak mégis több öröme telnék Évikében.

Másnap ebéd után Kata néni benyitott a boltosnéhoz.

— Egy kis kérésem volna, kedves szomszédasszony. Szükségem volna Évikére, hogy velem jöjjön. Ezt a nagy kosarat kellene vinni, de nekem magamnak kissé alkalmatlan. Nem nehéz, elbirja a kicsike, ketten könnyen elvisszük.

— Miféle kosár az?

— Egy ruhát varrtam, nagyon kényes uri asszonyságé, vigyáznom kell, hogy össze ne törődjék, azért kell így vinnem.

Ez csakugyan mind így volt, de hogy még máshová is készül, azt Kata néni jobbnak látta elhallgatni. Kövesné nem igen szívesen teljesítette a kérését, de röstelte megtagadni, mert a jó Kata néni sok apró szolgálatot tett neki. Kelletlenül kérde:

— Aztán messze van az?

— Bizony jó messzire. Ha közel volna, magam is csak elvinném valahogy. De annál jobb, ha Évike tovább is jár a szomszédságnál, szükséges, hogy ismerje a várost.

— Jól van no, hát csak vigye. Ott van a konyhában, ha elkészül a dolgával, öltözzék föl és menjen.

Kata néni benyitott a konyhába s ott találta Évikét, nagy munkában. Takarított, rendezett; ügyesen bánt el mindenel, mint akármelyik gazdasszony. Az igaz, hogy ő maga e mellett nem épen a legcsinosabb állapotban volt, mert a nehéz munkában haja boglyas, arcza kormos lett, ruhája poros, pecsétés. Kata néni boszusan gondolt arra, hogy ez a munka még nem ilyen kis gyermeknek való. De nem szólt erről semmit.

— Értted jöttem, Évikém, velem kell jönnöd, mihelyt elkészülsz.

— Jaj, kedves Kata néni, még sok dolgom van.

— Majd segíték egy kicsit.

Kata néni segítségével hamar rendbe jött minden.

— No, most öltözködjél fel csinosan, vedd föl az ünneplő ruhádat.

Sok válogatni valója nem volt Évikének. Legszébb ruhácskája is meglehetősen kopottacska volt, mert abból készült, a mit Lujza már hétköznapi sem akart viselni. De azért Évike, mikor szépen megmosdott, kifésülködött és felöltözött, mégis csinos volt. És egészen jó kedvű is lett, hogy a kedves Kata nénivel kísétálhat.

Az idő már ősre járt, a levegő kissé csipős, de kellemes volt. Évike vigan bal-

lagott Kata néni oldalán és minduntalan kérdezősködött, ha valami szép nagy épületet pillantott meg. Kata néni megmagyarázta.

— Jó is ezt mind tudnod! Még talán nem is jártál soha ilyen messzire?

— De voltam, csakhogy nem erre felé.

— Akkor hát jól jegyezd meg az utcákat, merre megyünk. Az ilyen nagy városban szükséges ám, hogy az ember tudja, hol és merre jár, mert könnyen eltévedhet. Haza találnál-e innen?

— Oh, igen! felelt Évike.

És pontosan elmondta, merre jöttek. Éber eszü, ügyes leányka volt és szokva is volt hozzá, hogy egymaga járjon az utcákon. Régebben, mikor még kicsike volt, mikor még valóban úgy tartották, mint fogadott gyermeket, akkor megtörtént néha vasárnap, hogy Kövesné őt is magával vitte sétálni. De most ez már nem történt soha, már csak azért sem, mert Lujza szégyelt volna olyan kopott, szegényes ruhájú leánykával együtt járni az utcán; aztán most már dolga volt otthon s ha Kövesné kísétált, Évikének annál több tenni valója maradt. Járt azonban az utcán, ha valahová küldték, vitt vagy hozott valamit. Akármilyen messzire kellett mennie, magában eresztették utnak, így aztán rászokott, hogy megfigyelje, merre jár és el tudjon igazodni.

Az öreg Várfalviné már várta őket. Mikor a kerthez értek, Évike ugyancsak megbámulta a kerítésen levő fura állatokkat s nagyot nevetett rajtuk; el is nézegette volna sokáig, ha elő nem jön az öreg Dorka szakácsné s kinyitva a kaput, így nem szól:

— No, csakhogy itt vannak! Jöjjenek be szaporán, a nagyságos asszony már vagy ötször kérdezte, hogy még sem jönnek-e?

Évike nem értette ezt s azt gondolta, Kata nénit várják oly nyugtalanul. Eleinte be sem akart menni, mert félénk, szerény volt.

— Majd én itt a kertben megvárom Kata nénit, mondá.

— Dehogy! Be kell jönnöd.

Bementek s Évike ugyancsak bámult, mikor a csinos uri ház szép termeit látta. Ilyet ő még nem látott, vagy ha látott is valaha, nagyon kicsi korában, már teljesen elfelejtette. Javában nézegette a szép

KOSZORUZÁS. (Lásd a 94. lapon.)

butorokat, mikor egyszerre azt vette észre, hogy egy nyájas képű öreg nő előtt állanak, ki mosolyogva nézett rá. Évike illedelmesen köszönt, Várfalviné pedig megsimogatta és nyájasan mondá:

— Isten hozott, kicsikém. Mi a neved, hány éves vagy?

Évike értelmesen felelt s Várfalviné elégedett mosolylyal pillantott Kata néni felé. Aztán ismét Évikéhez fordult:

— És mit csinálsz egész nap?

— Takarítok, főzök, vagy a boltban szolgállok, mikor nincs ott a nénike.

— És jó a nénike?

— Oh, nagyon jó! Ő fogadott magához, mikor kicsike voltam és elhagyatva maradtam az utcán.

— És boldog vagy ott Kövesné néniénél?

Már erre nem felelt Évike, hanem habozva nézegetett a falon függő képekre.

— No's, nem vagy boldog? kérdé ismét Várfalviné.

— Azt mondták nekem, hogy mamám meghalt, felelé könyes szemekkel. De édes atyám nem halt meg... szeretném atyámat látni.

Nagy könyecsepp gördült végig orcácskáján, de hamar letörölte, mert félt, hogy bizony talán illetlen dolog is az, ha idegen helyen sír. Pedig kevésbe mult, hogy Várfalviné és Kata néni is nem könyeztek. Várfalviné részvevő hangon kérdé:

— Emlékszel még atyádra?

— Oh igen, emlékszem.

— És ráismernél?

Évike habozott. Elméjében élt valami homályos emlék, de ha meg kellett volna mondania, milyen az ő atyja, nem tudott volna felelni.

— Nem hiszem, hogy ráismernék, felelé őszintén.

— És ő bizonyosan ép igit van veled, megváltoztál annyi év óta és most egymás mellett járhatnátok, még sem ismernétek egymásra. Ez borzasztó!

A jó asszony egészen elszomorodott e gondolatra, de csak egy pillanatig, aztán ismét nyájas mosolylyal mondá:

— Menj ki a kertbe kicsikém. Az öreg Dorka majd ad oszonnát, ott a nagy fák alatt van az asztal, szék, pihenhetsz.

Nekem még egy kis beszédem van Kata néniével.

A mint Évike kiment, Várfalviné így szólt Kata nénihez:

— Csakugyan nagyon kedves gyermek. De nincs-e valami hibája?

— Hibája? Miféle hibája lehetne, jó istenem?

— No's ugy értem, hogy például nem hazug-e, vagy torkos, vagy nem szeret-e hozzányulni a máséhoz?

— Isten mentsen! Már arról jót állok, hogy ilyen csuf hibája nincs, hiszen különben hogy mertem volna nagyságos asszonyomnak pártfogásába ajánlani. A mennyire én ismerem, csak egy hibája van, az, hogy nagyon érzékeny; ha keményen vagy épen igazságtalanul bánnak vele, nagyon a lelkére veszi, úgy elbusul, hogy szinte azt hinné az ember, mindjárt belehal.

— No, ez nem is valami nagy hiba, mert azt mutatja, hogy gyöngéd szive van. De már most mondja csak Kata asszony, hát nincs arra mód, hogy én megkapjam ezt a kicsikét?

— Hogy megkapja? Nem értem, mit gondol a nagyságos asszony.

— Azt, hogy ez a kis leány itt legyen nálam.

— És aztán mi lesz vele?

(Folytatása következik.)

JOKO CSEMEGÉJE.

— Kicsi állattörténetke. —

HOGY az állatok sokszor igen ravaszok, gondolkoznak, sok példából tudjuk. De azt is tapasztallhatjuk, hogy bizonyos fokon túl az állat értelmessége nem terjed.

ügye
adot
és b
Ebéc
minc
feke
ez v
zán
egy
káv
gyö
feka
rogy
szel

mell
szer
nek
meg
daja

mar
tern
a fé
Bos
dezt
aszt
szök
bizo
nem
nag
moh
ban
prü
rot
ugr

nag
mik
mer
töbl
gél
elfe
irtó

Egy természettudósnak volt egy igen ügyes majmocskája, melynek Joko nevet adott. Ott járt-kelt szabadon a szobában és bohóságaival mulattatta a gazdáját. Ebédnél is ott ült az asztal mellett és minden ételből kapott, utoljára még a fekete kávéból is. Ezt különösen szerette, ez volt kedvencz csemegéje, bár nem igazán a kávé, hanem a cukor. Gazdája egy-egy darab czukrot bemártott a fekete kávéba és Jokonak adta, ki aztán nagy gyönyörűséggel szopogatta. Mihelyt a fekete kávé az asztalra került, Joko sóvárogva leste, mikor nyul gazdája a czukros-szelenczébe.

Kétséggkívül olyanformát gondolt e mellett a kópé, milyen jó volna, ha egyszer ő maga úgy kedvére gazdálkodhatnék a czukros kávéban. Egyszer aztán meg is próbálta, de megjárta vele. Gazdája az üvegajtón át nézte.

Egy napon ebéd után Joko egyedül maradt a szobában. Rögtön az asztalon termett, belemarkolt a cukorba és kereste a fekete kávé, de a csésze üres volt. Boszusan nézegetett szét s hirtelen örvendezve rikoltgatott, leugrott az ebédlő asztalról és egyenesen az íróasztalra szökkent. Ott látott valami feketét, az bizonyosan fekete kávé. Az bizony pedig nem volt egyéb, mint a tintatartó. Joko nagy sietséggel belemártja a czukrot és mohón bekapja. De a következő pillanatban rettentően elfintoritotta az arcát, prüszkölt, kivetette szájából a tintás czukrot és mérgesen toporzékolva, visitva ugrált ide-oda a szobában.

Gazdája nevetve lépett be és csak nagy bajjal bírta lecsillapítani. Másnap, mikor a fekete kávé hozták, Joko ijedten menekült az asztaltól és nem lehetett többé rábirni, hogy régi kedvencz csemegéjét elfogadja. A tintát nem tudta többé elfelejteni s minden fekete folyadéktól irtózott.

A VILÁG VÉGE.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

BÉLA,
KATINKA, } testvérek.
LOTTIKA,
DINIKE,
JANKÓ parasztfiu.
LEVÉLHORDÓ.

Csinosan butorozott szoba, hátul ajtó, jobbra ablak.

Első jelenet.

Béla, Katinka, Lottika, Dinike, később **Jankó.**
(Béla az ablak mellett tanul, Lottika bábut öltöztet. Dinike zsinóron egy kis kutyát tartva, Katinka előtt áll, ki czukros-dobozt tart a kezében.)

Dinike. Nem, még nem volt elég, még kell czukor!

Katinka. Már elég volt, kicsikém. Megbetegednél.

Dinike. Oh nem, ugy-e nem, Fitos, ugy-e nem, kutyuskám? Oh, mi nem leszünk betegek. Adj még egy pár czukrocskát!

Katinka. Mondtam már, hogy nem adok.

Dinike (daczosan.) De az az én czukrocskám, a néni nekem hozta.

Katinka. De nem azért, hogy egyszerre edd meg mind és belebetegedjél. Nem kapsz többet. (A dobozt leteszi az asztalra.)

Dinike (durezásan.) No jó, hát ha nem adsz, akkor nem is kell, azért se kell, ugy-e Fitos. Gyere kutyácskám, menjünk játszani. (A háttérben pamlagra ül, maga mellé veszi a kis kutyát és játszik vele.)

Béla. Rettenetes ez a latin lecke, már soha sem fogom megtanulni! (Félretolja a könyvet és fölkel.) Pihennem kell egy kicsit. (Az ablakhoz lép.) Ni, a Jankó! No jöjj be ide hozzánk, ne félj semmit, magunk vagyunk. (Visszatér az ablaktól.) Egy kicsit játszom Jankóval, aztán majd tanulok újra. Ráérek még.

Jankó (belép.) Épen ide készültem Béla urfihoz.

Béla. Okosan, majd játszunk valamit.

Jankó. Játsszani? Oh hát volna kedve játéokra ilyen borzasztó napon?

Béla. Micsoda borzasztó napon?

Jankó. No persze, a kinek tiszta a lelkiismerete, az nem fél, az nyugodtan hal meg, de én...

Béla. Hát te meg akarsz halni?

Jankó. Akarni biz' én nem akarnék, de hát muszáj! Én is meghalok és mindenki, az ifiur is, a kisasszonyok is...

Katinka (ki az asztalnál dolgozgatott,

ijedten fölugrik.) Micsoda? Mi mindnyájan meghalunk? Már ugyan mért?

Jankó. Hát csak azért, mert mindenkinek meg kell halni, mert ma lesz a világ vége.

Béla, (ijedten.)
Katinka A világ
Lottika vége!

Jankó. Hát talán nem is tudták?

Mind. Nem ám, semmit sem halottunk róla.

Jankó. No ez furcsa, pedig az egész falu csak erről beszél, mindenki tudja. (Zavarodottan.) Azért is jöttem, mert hát... izé... Béla urfi-nak multkor elvesztett a lapdája... én megtaláltam... aztán megtartottam...

Béla (fölpattanva.) Ejnye te sem mirevaló..!

Jankó. Rosszul tettem, tudom, de hát most már csak bocsássá meg Béla urfi. Elhoztam,

visszaadom, mert nem akarok ilyen bűnnel a lelke-men meghalni. (Átadja a lapdát.) Ugy-e megbocsát?

Béla. Isten neki, megbocsátok. De

PUMI GARÁZDA CSINYEI.

— Tanulságos história nyolcz képben. —

1. Vége hossza nincs a Pumi sok csinyjének. Im most is milyen bút okoz Erzsikének.

2. Kakas farka tollát vakmerőn kitépi, Csakhogy a kakas sem marad adós neki.

hát magyarázd meg, hogy is van az, hogy ma lesz a világ vége?

Jankó. Jaj, nem érek rá, még sietnem kell a keresztanyámhoz, attól is bocsánatot kell kérnem... Isten áldja meg, Béla urfi, ezen a világon nem látjuk többé egymást.(El.)

Második jelenet.

Voltak, (Jankó nélkül) később a levélhordó.

Béla (ijedten.) A világ vége van ma! De hiszen ez borzasztó!

Katinka (szintén ugy.) Nagyon borzasztó! Megyek is és megkérdem az öreg szakácsnétól. Talán tud róla valamit. (El.)

Béla. Ez sehogy sem tetszik nekem! Épen most, amikor már maholnap vége lenne a tanulásnak és kezdődne a szünidő! És most egyszerre itt a világ vége.

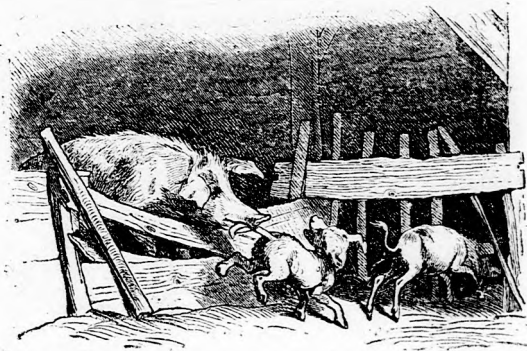
Dinike (ki, folyton magával vezette a kis kutyát, előjött és hallgatózott.) Lottika, mi az a világ vége?

Lottika. Nem tudom, de Béla és Katinka azt mondták, hogy nagyon borzasztó.

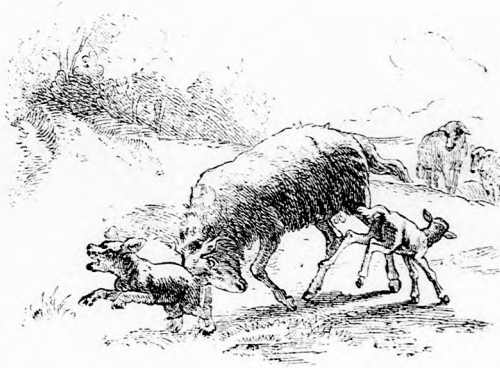
Dinike. Mi az, Béla? Mondd, mi az?
Béla. Hát az... az nem egyéb, mint hogy minden ember meghal.

Dinike. És az fáj?

Béla. Természetesen!

3. Kis malacz félénkebb, ezt már boszanthatja. Jaj de a vén kocca, az meglakoltatja.

4. Gyöngé bárányt üzni támad aztán kedve, Pumi, Pumi! bizony beleveszítisz ebbe!

nem tudtuk.

Béla. De hát mért nem mondták meg nekünk?

Katinka. Azt mondja a szakácsné,

Dinike (pityeregve.) Dinike nem akar meghalni... Fitos sem akar meghalni, ugye nem, kutyácskám! Oh! (Sir.)

Lottika. Ne sirj no, Dinike...

Béla. Persze hogy ne sirj, hiszen még nem bizonyos, talán nem is igaz, a mit az a Jankó beszélt.

Katinka. (ki ezalatt belépett.) De igen is igaz. Kérdeztem az öreg szakácsnétól, meg a szobaleánytól, meg a vén kertésztől és mind azt mondja, hogy igaz.

Lottika. | Igaz!

Dinike. | Oh!
oh! (Sirnak.)

Katinka. Az egész világ tudja régóta, csak mi

hogy mamánk megtiltotta nekik, hogy nekünk erről beszéljenek.

Béla. No már ez furcsa. Megyek apácskához és megkérdezem.

Lottika. Apácska nincs itthon, kikocsiztak mamácskával!

Béla. Kikocsiztak? No már akkor nem lehet veszedelem, mert különben bizonyosan nem hagytak volna magunkra.

Katinka. Igen, de én hallottam, hogy nagyapához kocsiztak, azt mondták, hogy estére ide hozzák...

Béla (csüggedten.) Oh értem! Azért hozzák ide, hogy mindnyájan együtt legyünk, együtt haljunk meg. (Az ablakhoz lép és nagyot sohajt.) Oh már látszik is, hogy valami készül, ni, mily nagy felhő közeledik.

Katinka (borzadva.) Jaj istenem! Milyen fekete felhő!

Lottika (belekapaszkodva Katinkába) És már villámlott is!

Béla. No, az még nem volna nagy baj, máskor is villámlott, mikor zivatar volt.

Katinka. De ilyen rettenetes felhő még soha sem volt! Oh, már bizonyos, itt a világ vége!

Béla. Bizony roszkor jön! A szüretet sem érzük meg, pedig akkor mindig olyan vigan szoktunk lenni.

Lottika. Igen, már ha meg kell lenni, inkább télen lett volna.

Katinka. No persze! Hiszen akkor van a korcsolyázás... meg a szép karácsonyi ünnep.

Dinike. És Dinike akkor kap sok, nagyon sok czukrot! (Sovárogva pillant az asztalon levő czukros doboz felé.)

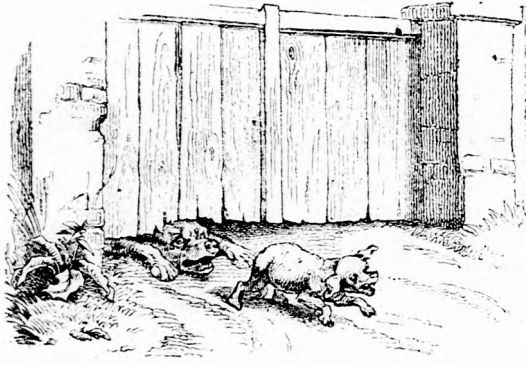
Béla. Már én azt mondom, hogy télen ne legyen a világ vége.

Katinka (busan.) De hát az nem függ tőlünk. Ha Isten úgy akarja...

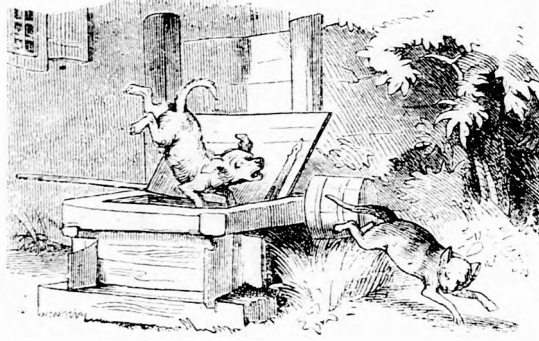
Lottika. De az mégis borzasztó, hogy éppen ma

lesz! Én ma annyit tanultam... oh, ha tudtam volna...

Béla. No én legalább még nem tanultam meg a leczkémét... de nem is kínálodom tovább azzal a latin nyelvtan-

5. A Morgó táljából próbált lopni ételt, — Jó hogy a szűk résen Morgó ki nem férhet.

6. Kút szélén a cicza senkinek sincs utban, Pumi ráront s bumsz! ő maga van a kutban.

nal... legalább ez a hasznom van belőle.

Lottika. De hát aztán hogy lesz az a világ vége?

Béla. Nem tudom... talán földrengés lesz...

Katinka. Oh, akkor nem félnék, mert volt egyszer tavalý is, és nem történt semmi bajunk.

Lottika. Igen, én is emlékszem...

Dinike. Én is emlékszem... a csöngetyü magától csengett... oh, az nagyon szép volt.

Katinka (kitekint az ablakon.) Én inkább azt hiszem, hogy vizözön lesz... tudjátok, az már volt is egyszer... tanultuk a bibliából.

Béla. Az meglehet... csakugyan meg is eredt már a nagy eső.

Lottika. Jaj Istenem... hát akkor megfulunk?

Dinike. Oh, Dinike nem fél a vitzől, Fitos sem fél... mikor beestünk a tóba, kihuztak és nem lett semmi bajunk. Ugy-e Fitos?

Katinka (az ablaknál.) Oh, hogy zuhog a zápor!

Béla (oda lépve.) Igen, ebből vizözön lesz.

7. Jó szerencse hogy a Jutka éppen ott járt, Merítő vödörrel kimentette mindjárt.

8. Csuffá téve kullog óljába s felsőhajt: »Ugyan mi hozta rám ezt a tenger sok bajt!«

a kapunak kerülök. Majd átadja, ugy-e ifjurascám.

Béla. Át, ha még lesz rá idő. De mondja csak, Mihály bácsi, maga is halotta, hogy ma lesz a világ vége?

Lottika (szintén az ablakhoz lépve.) És hogy villámlik! Jaj! (Eltakarja szemét.)

Katinka. Már bizonyos! Özönviz lesz!

Dinike (félre.) Most nem vigyáznak ide, elvehetem a cukrot. (Felmászik a székre és elveszi a dobozt, aztán gyorsan a háttérbe fut.)

Béla (az ablaknál.) Ni, a levélhordó jön... ezen a szörnyü itélet napján... és egyenesen ide tart. Mithozott, Mihály bácsi?

Levélhordó (bedugva fejét az ablakon.) Levelet a nagyságos urnak. Így hamarabb adom be, mintha

Levélhordó. Persze hallottam. Bizony már mintha meg is kezdődött volna.

Katinka. És mégis kihordja a leveleket?

Levélhordó. Hát már csak teljesítem kötelességemet mindvégig. Istennek ajánlom! (El.)

Béla. Teljesíti kötelességét mindvégig! Mintha csak azt akarta volna mondani, hogy én is tanuljam a latin leczkémét... Nem, azt már biz' én nem teszem. (Erős mennydörgés hallatszik, Katinka és Lottika ijedten elfutnak az ablaktól.)

Lottika. Jaj, Béla, zárd be az ablakot!

Béla. Mi haszna? Az már nem segít!

Katinka. } Csak zárd be... oh!
Lottika. }

Béla (bezárja és tovább néz kifelé.)
Hogy zuhog az eső! Az utcza már egészen víz alatt áll...

Lottika. És nem sokára betör a víz ide is!

Béla. Ni, ott szalad Jankó hazafelé. Ugyancsak bőrig ázik!

Katinka. Jankó mégis jó fiu, visszahozta a lapdáját.

Béla. No, jobb lett volna, ha meg nem tartja.

Katinka. Igaz, de mégis jóvátette a hibáját. (Komolyan.) Hátha mi is úgy tenénk?

Béla (fölpattanva.) Azt hiszem, mi nem loptunk senkitől semmit.

Katinka. Nem azt értem, de hát egyebekben hibázhattunk... például egymás iránt nem voltunk olyan jók, mint kellett volna.

Béla. Az igaz, tegnap nem akartad megvarrni a keztyümet.

Katinka. Te pedig nem segítettél a nehéz számtani feladványnál.

Lottika. Az én bábumat meg szándékosan földhöz vágta, le is tört az orra.

Dinike. Nekem pedig nem akartál mesét mondani, Katinka meg nem vitt magával sétálni és Lottika mindig huzogatja a fülemet, az pedig fáj.

Lottika. Te pedig megharaptál. És ha a szegény Fitos beszélni tudna, az beszélhetne csak, hogy mennyit kinozod!

Dinike (megzavarodva.) Az igaz! Szegény Fitos! Bocsáss meg! (Megöleli a kis kutyát.)

Katinka. Kövessük Dinike példáját, bocsássunk meg egymásnak.

Béla. Ugy van, tegyük meg, hiszen úgy is itt a világ vége. (Összeölekeznek.)

Katinka. (A mint Dinikét megcsókolja.)
Mi van a szádban, mit rágsz? Ni, a cukros doboz... elcsented és mind megetted a cukrot!

Dinike. Hát... izé... igen, hogy kárba ne vesszen, mikor már ugyanis itt a világ vége.

Béla. Soha se bántsál, hiszen már mindegy. Ugyis mindent megbocsátottunk egymásnak. Hanem most még az kellene, hogy nekünk is megbocsássanak, a kiket sértettünk...

Lottika. Igen, itt van mindjárt a nevelő ur... ma délelőtt is egészen szomoruan ment el... én mindjárt akkor megbántam egy kicsit.

Béla. Igaz, hogy sokszor megboszantottuk engedetlenséggel, makranczossággal. De hogy kérjünk tőle bocsánatot? Elment a plébános bácsihoz, azt mondta, ott marad vacsorára is.

Katinka. Irjunk neki levelet.

Lottika. Az nagyon jó lesz. Mindnyájan aláírjuk. Te ird meg, Béla.

Béla. Igen, de ki viszi el?

Katinka. Majd elviszi Gyurka, huszár volt, nem fél semmitől.

Béla. Igaz a! (Leül és ír.) Mindjárt megírom. Hallgassátok csak... így talán jó lesz. (Olvassa.) »Kedves nevelő ur! Mi mindnyájan nagyon sajnáljuk, hogy eddig oly sokszor megharagítottuk rossz viselkedésünkkel. Őszintén kérjük, bocsásson meg nekünk. Most már szeretnénk engedelmesek lenni, tanulnánk is szorgalmasan, csak hogy jóvá tegyük hibánkat; de fájdalom, már késő, most itt a világ vége. Szerető növendékei.«

Katinka. Nagyon jól van. Most ird alá... ugy! én is aláírom. (Megteszi.)

Lottika. Én is (Ír.)

Dinike. Én is! Én is!

Béla. Te kis bohó, hiszen te még nem tudsz írni. No, most előhívjuk Gyurkát, talán csak neki mer indulni. (Az ablak felé néz.) De nini, hiszen már nem esik, sőt mintha a nap sütné.

Lottika. Az ám... és szivárvány látszik.

Dinike. Jaj de szép! Jaj de szép szivárvány!

Katinka. De hát akkor nem lesz özőnviz... nem lesz a világ vége.

Harmadik jelenet.

Voltak. Jankó.

Jankó (ki már előbb belépett és Katinka szavait hallotta, vigan.) Persze hogy nem lesz, szó sincs róla. Találkoztam a tanító urral, tőle is bocsánatot kértem, meg is

bocsátott, de aztán ugyancsak megleckézett, hogy olyan ostoba voltam és elhittem ezt az együgyű mesét.

Béla (zavartan.) Hm... mi is elhittük...

Katinka (nevetve.) Hát a tanító ur nekünk is azt mondta volna.

Jankó. Az bizony meglehet. No de azt én nem bánom, mégis jobb szeretem, hogy nincs vége a világnak. Aztán nem felejttem el, a mit a tanító ur mondott, hogy nemcsak a veszedelemtől való félelemben kell az embernek megbánni a hibáját, hanem igyekezni kell, hogy ne legyen soha oka megbánásra. No, Béla urfi, máskor ha megtalálom a lapdáját, nem fogom ám megtartani. És ha nincs is vége a világnak, nem sajnálom egy cseppel sem, hogy visszaadtam a lapdát.

Béla (tesvéreihez.) Tudjátok mit? Mi is tartsuk meg, a mit ijedtünkben fogadtunk; először is ezt a levelet mégis elküldjük a nevelő urnak.

Katinka. Igen, és azután igazán jó növendékek leszünk.

Lottika. És egymást is szeretni fogjuk, jó testvérek leszünk. (Megölelik egymást.)

Dinike. Én sem fogom a Fitos fülét cibálni... de oh, a cukrot mind megettem, most már nincs több.

Katinka. Megkérjük a nénit, vegyen megint, de azután nem fogsz torkoskodni, ugy-e?

Dinike. Nem, csak annyit eszem belőle, a mennyit te adsz.

Béla. Így hát nem a világnak lett vége, hanem a mi rossz szokásainknak. Megállj csak Jankó! Ezt mégis neked

köszönhetjük, mert te ijesztettél ránk. Emlékül neked ajándékozom a lapdát, tudom, szereted.

Jankó (örömben ugrálva.) Jaj de boldog vagyok!

Katinka. Most az egyszer jó vége lett ijedelmünknek. Hanem máskor azért mégis okosabbak leszünk s babonákban többé nem hiszünk.

— A függöny legördül. —

K O S Z O R U Z Á S.

(Képpel a 85. lapon)

NINCS szebb virág a rózsánál,
Nincs szebb kis lány Rózsikánál;
Üde piros mind a kettő,
Lám, mily szépen összeillő.

Tartsd Rózsikám köténykédet,
Majd én sok, sok rózsát tépek,
Koszoruba füzöm össze,
Fejecskédet hadd övezze.

Koszorunak a rózsája,
Lenéz Rózsika arczára,
Testvér-rózsát vél ott látni,
Mert ha nem az, ugyan hát mi?

Te is bámulsz, kis báránycám?
Mondod: »Szép vagy gazdasszonykám,
Nagyon szép, de jobb szeretném,
Ha koszorud — megehetném.«

De már abból nem lesz semmi,
Most mamához fogunk menni,
Lássa, mily szép kis babája,
Az ő rózsás Rózsikája.

A K I S B Ü N Ö S.

(Képpel a czimlapon.)

SZÉGYENKEZVE, lesütött szemmel áll Bocs urfi, szepeg is, hogy most már mindjárt lesz drága nemulass. Nem is tréfa dolog az, mikor az öreg Maczkó apó eldöngeti a szófogatatlan kis kópét, most pedig alighanem megérdemelte.

Korán reggel volt, Medve-mama felöltöztette Bocs urfit ünneplő ruhájába, mert hát épen ünnepnap volt. Hétköznap elég neki a maga prémes bundácskája, abban hempereghet kedvére, nem esik benne kár, el nem szakadhat. De már az ünneplőre vigyázni kell, mert hát az nem kerül ám ingyen.

Tetszett is magának Bocs urfi és büszke volt, mert az egész erdőben nem volt egyetlen egy kis bocsnak sem ilyen gyönyörűséges bugyogója. Medve-mama, mikor felöltöztette, így szólt:

— No fiacskám, de most okosan viseld ám magadat. Maradj szépen itthon közel, majd délután elsétálunk atyafilátogatóba.

Hanem hát Bocs urfinak nem volt békességes türese, hogy megvárja a délutánt. Alig vette észre, hogy az öregek nem ügyelnek rá, utnak eredt, mert ő maga akarta megmutatni az egész környéken, milyen gyönyörű ünneplője van. Maczkó apó egyszerre csak azt vette észre, hogy Bocs eltűnt.

— Ejnye adta vásott kölyke! Már elkalandozott. Még valami baj éri. Vadászok, kutyák járnak az erdőben, elfogják, megölik!

Nagy lett az öregek aggodalma, keresték, kutatták Bocs urfit, de nem találták. Arra ment épen róka koma és kérdezte, mi a baj. Elmondták neki.

— Majd én is utána nézek. Épen egy kis körutat teszek, ebédet keresek. Jó szímatom van, ha rátalálok a kis szökevényre, hazahozom.

szavá
szerez
szima
Fülön
asztán
lenni
Macz
nyen
hogy
gekk
hivall

tél a
vadás
ha n
hogy
parác
gyog

tette
val e
asztán
gót.
atyaf
busan
ség m

H

Róka koma ezuttal be is váltotta a szavát. Mikor a tarisznyájába már megszerezte az ebédre való pecsenyét, kissé szimatolgatott és rá is akadt Bocs urfira. Fülön fogta és haza kísérte. Most már aztán úgy érezte Bocs urfi, hogy szük kezd lenni a bugyogója, meleg is nagyon. Maczkó apó is, Medve mama is keményen elfogták s meg kellett vallania, hogy nem győzte megvárni, míg az öregekkel indulhatott volna, maga akart hivalkodni ismerősei előtt.

— És csupa hivalkodásból neki mentél a veszedelemnek, ugy-e? Hátha vadászember akad utadba és agyonlő? De ha nem történt is semmi bajod, elég az, hogy szófogadatlan voltál. Vége van a parádénak, többé nem fogod viselni a bugyogót. Anyjok, vetkőztesd le.

Medve mama, ki éppen ekkor készítette el a maga ünneplőjét, a nagy ollóval először eldöngötte kissé Bocs urfit, aztán lehuzta róla a gyönyörűséges bugyogót. És azután nem mehetett Bocs urfi atyafilátogatóba, otthon kellett ülnie és busan gondolkoznia, hogy a türelmetlenség mindig rossz végre vezet.

ÜDVÖZLÉS.

PULYKA uram, van szerencsém,
Jó reggelt!
Mért haragszik? Hisz még alig
Hogy fölkelt!

Köszöntésem nem fogadja,

Illik ez?

Majd meglássa, ennek még rossz

Vége lesz.

Dérrel-durral toporzékol, —

Mi baja?

Vigyázzon, mert még megüti

A guta.

Vagy ha ép a guta nem is

Üti meg,

Vasárnapra a szakácsné

Süti meg.

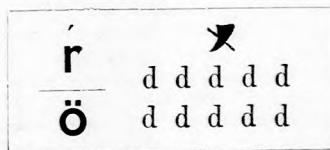
Vagy tán ép ezért haragszik?

Ne tegye!

Pulyka sorsa, hogy gazdája

Megegye.

BETŰREJTVÉNY.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVII. köt. 2-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Jeney Loránt, Hönig József, Deutsch Fridika, Korányi Ilonka, Lőrincz Ilona, Glós Aranka, Poldini Emma és Lujza, Zsitvay Laura, Sánta Irénke, Schmidt Ilonka, Uzoni Lenke, Gross Elek, Katona Gábor, Kiss Margit és Dezső, Müller Sándor és Béla, Szepessy Elek, Weiss Regina és Zsuzsanna, Nagy Lajos és Károly, Stein Irén és Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sánta Irénke. A föladványban csakugyan sajtóhiba volt, de ügyes gyermekek, mint a te példád és másoké is bizonyítja, egy kis fejtörés után nyomára jöttek és kitalálták a megfejtést. A te eljárásod mindenestre dicséretes, máskor pedig, azt hiszem, bátyád sem fog megijedni egy kis fejtöréstől. Leveled többi részére viszont csak azt felelhetem, hogy Forgó bácsi is mindig örömmel olvassa kis hívei sorait s a szives üdvözlőket ép oly szívesen viszonozza. — **Fittler Mariska és Vilma.** Az új vasut megnyitására,

sajnálatomra, nem mehettem el, de majd lesz talán alkalom, hogy én is gyönyörködjem a szép vidékben és látnivalóiban. Kirándulásaitokról szívesen veszem a tudósítást. — **Lőrincz Ilona.** Neked van igazad, és nem tanulótársadnak. Forgó bácsinak az ő kis olvasói számára nincs más neve, mint »Forgó bácsi«, más címzést nem is fogad el kis olvasóitól. Hogy a szünidőt kellemesen töltsd és ebben része van a »Kis Lap«-nak is, örömmel veszem tudomásul. — **Szombat-helyről** egy szórakozott kis olvasó beküldte a »Kis Lap« XXVII. köt. 2-dik számában közölt feladvány megfejtését, de nevét elfelejtette aláírni. Ki ez a kis szeleburdi? — **Döry Frigyes és Feri.** A beküldött rejtvények, ha közlésök meg volt ígérve, ott várják a sort a közlendők nagy tömegében; annyi száz közt egyesekre Forgó bácsi nem emlékezhetik. Ha a postában nem voltak külön megemlítve, jele, hogy nem váltak be s akkor nem is fognak megjelenni. — **Ecset bácsi.** A vers egy kis simitással talán napvilágot fog látni. De türelmet kell kérnünk, míg sorra kerül. — **Hubert testvérek.** A küldeményt megkaptam és át is adtam a kis gyűjtőnek, ki általam köszönetét küldi nektek. A csillagrejtvény jó volna, ha a legelől szükséges a is belefért volna. Így csonka és magyartalan. Majd találtok jobbat. — **Ott Nina** lakását tudakolja Glós Aranka; mivel pedig én nem tudom, itt közlöm a kérdést. — **Poldini Emma és Lujza.** Ugy emlékszem, hogy ti már tavaly is olvasói voltatok a »Kis Lap«-nak, a tavalyi folyamban pedig tüzetesen meg volt írva, hogy Robinson kedvelt meséje igazi történet után készült, hősnének valódi neve Selkirk volt, a mult században élt és mint rakoncátlan matrózt tették ki a szigetre. A sziget a folyó század első felében föld-rengés következtében elsüllyedt, többé nem létezik. Mindezt ama cikkben részletesen olvashattátok. — **Gut Iza és Vilmos.** Hiába hivatkoztok ama régi rejtvényre. Az a régi rejtvény jó s a tettek szintén jó volna, ha olyképp volna szerkesztve. A *ban, ben* utolsó betűjét, az *n-t* versben, rejtvényben el lehet hagyni, de nem az előtte levőt is. A ti rejtvényetek tehát még az általatok idézett példa szerint is úgy hangzanék: »német *embe-er.*« Ez pedig értelmetlenség, ép úgy, mint az »*embener.*« — **Zsitvay Laura.** Forgó bácsi szintén nagyon sajnálja, hogy a kedves találkozás meg nem történhetett. De a mi egyszer nem sikerült, majd máskor sikerülni fog, még pedig a jövő hó elejétől fogva minden pénteki napon a déli órákban biztosan. — **Dézsán Péterke.** Első vizsgálatod szép sikerének én is örvendek. Esztendőre, hiszem megint ilyen hirt kapok. — **K. J. Purkersdorf.** Forgó bácsi részéről nem volt semmiféle tévedés a dologban. Csak te magad tévedtél, mikor

multkori soraidról azt hitted, hogy tréfásak. Mostani soraid többi részére csak azt felelhetem, hogy magánleveleket Forgó bácsi csak igen kivételes és fontos esetekben ír kis olvasóinak, a mit mondani akar, elmondja e rovatban. Ha nem értetted komolyan, a mit multkor írtál, azt örömmel veszem tudomásul; de mostani soraid nem győztek meg arról, a mit állítasz magadról, hogy t. i. szerény vagy. Olyan kérdésekre és követelésekre, minők e soraidban vannak, Forgó bácsi nem felel. Faggatózni Forgó bácsival nem lehet. — **Nécsey László Sári.** A kereszt-betűrejtvény meg fog jelenni; a többi részint nagyon könnyű, részint nincs jól megszerkesztve. — **Esztegar Berta.** Fejezd ki kedves atyádnak szíves köszönetemet a figyeledért. Téged is szívből üdvözöllek. — *Több rendbeli közleményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenként elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótekonyság.

Szegény gyermekkórháznak: Horváth Kálmán, Ilma, Lajos és Géza 1 frt 5 kr.

Ezen összeg ki van mutatva a »*Nemzet*« című politikai napilapban.

*

A *bölcsöde* javára újabban adakozott: Hertzka Alfréd 38 frtot, mint a Svábhegyen rendezett előadás jövedelmét. (Az előadás fényes sikere méltán megelégedésre szolgálhat a rendező Pertl Annának és a buzgó kis közreműködőknek. Mint a hozzám beküldött színlapból látom, július 27-én a »Kis Lap«-ban megjelent »A vörös hordó« című vigjátékot adták elő s ebben közreműködtek: Drexler Irén, Deutsch Margit, Jolán és Erzi, Hertzka Jolán és Margit, Deutsch Béla, Hertzka Alfréd, Pertl Anna és Crempeltz Gottfried. A szindarab után hat élőkép következett s ezekben közreműködtek Pick Olga, Elza és Anna, Deutsch Etel, Margit, Jolán, Erzi és Béla, Hertzka Margit, Jolán és Alfréd, Drexler Irén, Crempeltz Gottfried és Meitner Ella. Köszönet a jótekonny czélért buzgólkodóknak!) — A már eddig kimutatott 327 frt 5 krral együtt 365 frt 5 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.